

Arrest

nr. 73 208 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. K. (...), verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 22 september 1972 te Khasavyurt (Dagestan) geboren. U bent officieel gehuwd met A. K. (...). U hebt 1 zoon, I. (...) en 2 dochters, M. (...) en R. (...). U woonde sinds uw geboorte in de 40 let Dagestana straat 46, Khasavyurt, Dagestan, waar u sinds 1989 ook uw propiska had. U werkte als verkoper in een magazijn en was u er in die hoedanigheid niet van bewust voedsel te verkopen aan de rebellen. Uw zoon verblijft samen met uw vrouw nog in Dagestan, uw 2 dochters vergezelden u op uw vlucht naar België. U verklaarde op 27 juli 2011 's avonds van op uw werk door agenten van OMON te zijn meegenomen naar het politiekantoor van Khasavyurt. Daar bent u vastgehouden tot de volgende

ochtend, 28 juli 2011. U kwam vrij omdat uw vader smeergeld betaalde. Tijdens uw vasthouding werd u beschuldigd van hulp aan de rebellen en werd u ondervraagd over 2 Tsjetsjeense klanten van u, E. (...) en S. (...). Tijdens uw vasthouding werd u ook geslagen. Na uw vrijlating dook u onder bij een ver familielid, A. I. (...). Op 5 augustus 2011 vond er een huiszoeking plaats bij u thuis, waarbij u zelf - vermits u ondergedoken leefde - niet aanwezig was. Ook uw dochters waren niet aanwezig, zij verbleven op dat moment bij uw schoonouders. Tijdens die huiszoeking vluchtte uw vrouw met uw zoon via de achterdeur weg. U bent niet op de hoogte waar zij momenteel verblijven. Na deze huiszoeking besloot uw vader dat het beter was dat u het land ontvluchtte.

Op 7 augustus 2011 werd u over de gebeurtenissen van twee dagen eerder evenals over de beslissing van uw vader ingelicht door uw vriend S. (...) en uw oom R. (...), die ook uw dochters bij hadden. Uw vrouw en zoon hadden ze niet meer kunnen vinden. U vertrok nog dezelfde dag met uw dochters. Uw vrouw en zoon werden u beloofd nagestuurd te worden. U reisde eerste naar Moskou. Daar verbleef u enige dagen, terwijl documenten voor u werden gemaakt. Vervolgens reisde u door. U weet niet via welke weg, maar hebt wel de naam Minsk horen vallen. Bij de grens heeft de chauffeur alle documenten aan de douanier gegeven, ook diegene die in Moskou voor u waren aangemaakt. U bent zelf niet persoonlijk gecontroleerd. Op 18 augustus 2011 kwam u aan in België, waar u onmiddellijk asiel aanvraagde.

U vreest voor uw leven in geval van terugkeer naar Dagestan, ook vreest u bij terugkeer te worden opgepakt en te worden doorgegeven aan Tsjetsjenië wat u als nog gevaarlijker inschat. U vreest momenteel voor het leven van uw zoon en uw vrouw. Vroeger, eind jaren '90-begin jaren 2000 hebt u ook enige problemen gekend. Zo bent u in 1999 samen met uw broer enige tijd vastgehouden door mensen in camouflagekledij, u weet echter niet van welke organisatie of dienst. Vanaf de periode 2003-2004 hebt u geen noemenswaardige problemen meer gekend tot de feiten van 27 juli 2011.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) uw binnenlands paspoort, (2) uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw dochters (3) R. (...) en (4) M. (...) en (5) een attest van de politie Houthalen inzake verlies van uw verblijfsvergunning.

B. Motivering

Eerst en vooral dient te worden aangestipt dat de door u aangehaalde gebeurtenissen uit 1999 en de problemen die u hebt gekend tot de periode 2003-2004 hier niet ter zake doen. Zelf verklaarde u hierover immers dat ze geen enkel verband houden met de recente feiten van 2011 en dat uw huidige vlucht hiermee niets te maken heeft (CGVS, p.15). De regelmatige controles waaraan u tussen 2003-2004 en 2011 werd onderworpen, beschouwde u zelf als een normale procedure (CGVS, p.15) en dienen dus ook niet in rekening te worden gebracht in de beoordeling van uw asielmotieven.

U verklaart te vrezen voor uw leven in Dagestan, of in geval u weer wordt opgepakt, te worden doorgestuurd naar Tsjetsjenië, een situatie waarin u eveneens vreest voor uw leven. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Een eerste element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt is het feit dat u zelf slechts summier op de hoogte bent van de feiten die de directe aanleiding vormen voor uw vlucht, namelijk de huiszoeking van 5 augustus 2011. U verklaart weliswaar dat u niet zelf besliste om te vluchten maar dat uw vader dit deed (CGVS, p.9), doch het is niet aannemelijk dat u over de gebeurtenissen dewelke uw vader tot die beslissing brachten een dergelijke beperkte kennis aan de dag legt. Zo weet u niet wie de huiszoeking uitvoerde. U verklaart dat dit normaalgezien door de wijkagent gebeurt, samen met enkele mensen van OMON en leden van de plaatselijke politiedienst, maar weet niet wie het in dit specifieke geval waren (CGVS, p.14). Daar deze inval echter de oorzaak is voor het wegvluchten van uw vrouw en zoon (en zodoende aan de basis ligt van de huidige onduidelijk wat betreft hun situatie) en voor u zelf een onmiddellijke vlucht uit uw land tot gevolg heeft, mag men veronderstellen dat deze feiten u in dergelijke mate aanbelangen dat u zich hierover grondig informeert; dit dan al niet wanneer u er op 7 augustus door R. (...) en S. (...) wordt over ingelicht (CGVS, p.15), dan toch achteraf vanuit België.

Daar komt bij dat u niet op de hoogte bent over het al dan niet bestaan van documenten (zoals een convocatie of huiszoekingsbevel) die verband houden met deze inval. Vooral dat u verklaart bij uw broer te zullen informeren of zulke documenten bestaan of niet (CGVS, p.15) – op grond waarvan kan worden aangenomen dat u dit tot dusver nog niet hebt gedaan – geeft te denken.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u geen oprechte interesse lijkt te tonen met betrekking tot de echte redenen van uw vervolging en niet geïnformeerd hebt naar een mogelijke oplossing. Na uw vrijlating hebt u nooit getracht de ware reden van uw inhechtenisname te achterhalen, dit omdat u niet buiten kwam en omdat u van uw vader niets meer mocht doen; uw vader hield zich met alles bezig (CGVS, p.17). U hebt echter ook nooit de moeite gedaan om uw vader naar een stand van zaken te vragen (CGVS, p.18). U verklaart dat u zich hierover na uw gehoor bij het CGVS meer zal informeren en hebt 5 werkdagen gekregen om het CGVS over mogelijke bijkomende info ter zake schriftelijk op de hoogte te brengen (CGVS, p.18). Wij hebben hierover geen bijkomende info van u ontvangen.

Verder blijkt u slecht op de hoogte van feiten die zich mogelijks na uw vertrek hebben afgespeeld. Opmerkelijk is daarbij eerst en vooral dat alle contact via uw broer verloopt en uzelf sinds uw aankomst nooit contact zou hebben gehad met iemand in Dagestan. Uw argument als zou u geen GSM hebben, noch over telefoonnummers van ginder beschikken (CGVS, p.16) is niet afdoende. Uw broer kan wel contact nemen met familie in Dagestan, hetgeen wil zeggen dat hij dus wel over de nodige telefoonnummers beschikt. U kan die hem gemakkelijk vragen. Dat u in een opvangcentrum woont (CGVS, p.16), doet hierbij op geen enkele wijze terzake en kan zelfs als een argument tegen u worden gebruikt, daar het weinig aannemelijk is dat u niet de mogelijkheid zou hebben van een daar aanwezige telefoon of GSM gebruik te maken. Het feit dat u gedurende de twee maanden die u reeds in België verblijft enkel via uw broer met familie in Dagestan in contact trad en nooit een poging hebt ondernomen om zelf rechtstreeks bij hen naar een stand van zaken te informeren, kan moeilijk anders worden gezien dan als een gebrek aan inspanning om u uw eigen zaak aan te trekken.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u – zelfs niet via uw broer – geen moeite hebt gedaan om u over specifieke ontwikkelingen met betrekking tot uw eigen zaak in te lichten, enkel naar het lot van uw vrouw en uw zoon zou u via hem hebben geïnformeerd (CGVS, p.15).

Zo weet u niet of uw collega's of uw baas ooit problemen hebben gekend in deze zaak, hoewel zij toch ook contact hadden met E. (...) en S. (...) (CGVS, p.11) en zij ook meehielpen met het inladen van de auto (CGVS, p.16), waardoor zij dus evenzeer zouden kunnen worden beschuldigd van hulp aan de rebellen. Slechts wanneer daarnaar wordt gevraagd tijdens uw gehoor op het CGVS neemt u zich voor hierover bij uw broer te informeren (CGVS, p.12). Vermits de oorzaak van uw problemen zich situeren in uw job als verkoper in een groot magazijn, is het echter op zijn minst eigenaardig te noemen dat u dit tot dan toe nog niet hebt gedaan en u niet in de minste mate interesse lijkt te hebben in het lot van uw collega's.

Tevens kan u slechts vermelden dat na de huiszoeking van 5 augustus 2011 nog twee à drie invallen zouden hebben plaatsgevonden, maar dat u daarover niet veel weet (CGVS, p.15). Ook hier laat u weten u daarover – vanavond nog [14.10.2011] – bij uw broer te informeren (CGVS, p.15), wat opnieuw doet aannemen dat u dit tot dusver nog niet hebt gedaan. Opnieuw moet worden vastgesteld dat u ons hierover geen bijkomende info meer hebt verstrekt.

Elk van deze vaststellingen wijst op een desinteresse in uw eigen zaak die niet in overeenstemming is te brengen met de door u uitgedrukte vrees voor vervolging.

Tenslotte dient voor de volledigheid nog te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u met betrekking tot uw reisweg hebt afgelegd. U verklaarde vanaf Moskou te hebben gereisd met documenten die daar voor u werden gemaakt door een smokkelaar, een zekere Kizei (Verklaring DVZ). U verklaart weliswaar te zijn moeten stoppen voor controle bij de grensovergang naar de EU/Shengenzone, maar u bent zelf nooit persoonlijk gecontroleerd. Enkel zou één van de smokkelaars alle documenten die hij bij zich had, waaronder deze die voor u waren aangemaakt, aan een douanier hebben gegeven (CGVS, p.9). Dergelijke zeer summiere controle lijkt echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Daar komt bij dat het zeer onaannemelijk is dat u deze documenten nooit onder ogen zou hebben gehad en zelfs niet eens zou weten onder welke naam u reisde, dat wil zeggen welke naam voor u was aangegeven op de documenten die voor u in Moskou werden aangemaakt (CGVS, p.15). Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, kunnen aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht. Dit alles doet vermoeden dat u informatie

achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. (1) Uw binnenlands paspoort, (2) uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw dochters (3) R. (...) en (4) M. (...) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezinsleden doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het (5) attest van de politie Houthalen inzake verlies van uw verblijfsvergunning heeft in deze geen enkele relevantie.

De convocaties van de huiszoeken welke u verklaart na deze van 5 augustus 2011 nog te hebben plaatsgevonden – convocaties waarvan u zeker bent dat ze zijn geleverd (CGVS, p.15) – hebt u ons tot op heden niet voorgelegd. U had hiervoor nochtans een week de tijd gekregen, tot vrijdag 21 oktober 2011 (CGVS, p.16). Het bestaan van deze documenten kan hierdoor niet worden geverifieerd.

Zodoende worden zij in het kader van uw asielaanvraag als onbestaande beschouwd en kan u er zich op geen enkele wijze op beroepen om uw asielmotieven te staven. Dat u daarbij ook niet de moeite hebt genomen om ons in te lichten over het afwezig blijven van deze documenten of over de redenen waarom u ze ons niet binnen de overeengekomen termijn kon overmaken, kunnen wij enkel als een aanvullend bewijs beschouwen voor de reeds hoger vermelde desinteresse die u met betrekking tot uw eigen zaak aan de dag legt.

De hier aangestipte elementen ondergraven de aannemelijkheid van uw relaas in dergelijke mate dat met betrekking tot uw persoon geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Bijgevolg kan u nog de vluchtelingenstatus, noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.1.1. Verzoeker gaat in op de verschillende motieven en stelt met betrekking tot de huiszoeking, dat hij zelf daarbij niet aanwezig was en dat ook de andere omstandigheden in overweging moeten genomen worden. Verzoeker vernam de huiszoeking samen met het feit dat zijn vrouw en zoon gevlucht waren en hij was dusdanig geschrokken, in paniek en bezorgd dat hij niet geïnteresseerd was naar wie de huiszoeking had uitgevoerd. Verder heeft verzoeker zich wel degelijk over het bestaan van documenten over de huiszoeking geïnformeerd bij zijn broer. Verzoeker legt als bijlage bij het verzoekschrift een kopie van een convocatie voor, met beëdigde vertaling.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet

van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verweerder stelt dat wanneer verzoeker verneemt dat zijn vrouw en zoon omwille van een huiszoeking dienden weg te vluchten en wanneer deze huiszoeking voor hemzelf een onmiddellijke vlucht uit zijn land tot gevolg heeft, het manifest onaannemelijk is dat verzoeker het – zoals in voorliggend verzoekschrift wordt beweerd – “irrelevant” vond te weten wie de huiszoeking had uitgevoerd en dat hij daarin “niet geïnteresseerd” was. Het feit dat verzoeker aanvankelijk geschrokken en in paniek was en dat hij bezorgd was over het lot van zijn zoon is aannemelijk maar verhindert niet dat verzoeker zich later over de details van de huiszoeking had kunnen informeren, desnoods vanuit België, wat hij echter heeft nagelaten.

De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker in deze niet overtuigen.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een kopie van een convocatie voor. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde. Dit geldt ook voor de neergelegde kopie van een geneeskundig getuigschrift van 3 augustus 2011.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verweerder wijst erop dat verzoeker zich zou dienen aan te bieden op 8 augustus 2011, zodat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die via zijn broer in contact staat met zijn familie in Dagestan, op het moment dat hij gehoord werd (op 14 oktober 2011) niet op de hoogte zou zijn geweest van deze oproeping.

De Raad schaaft zich achter dit motief en meent dat de verklaringen van verzoeker in deze niet overtuigen.

2.1.2. Aangaande de reden van de vervolging, merkt verzoeker op dat hij onschuldig werd aangehouden en vastgehouden, waarbij hij vermoedt dat hij werd aangehouden omdat ze hem verdenken van banden met de rebellen. Verzoeker heeft geen geloof meer in de politie en het is dan ook niet opmerkelijk dat hij bang was om zich tot hen te wenden teneinde zijn vragen beantwoord te zien.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker een desinteresse vertoonde inzake de concrete aanleiding voor de vervolging en het bestaan van een mogelijke oplossing. Gevraagd of hij na zijn aanhouding had gepolst naar zijn problemen, naar het waarom van de politie en waarom ze hem zo beschuldigden, verklaarde verzoeker (gehoorverslag p.17-18): *“Ik kan nogmaals herhalen als antwoord op uw vraag, ik kwam nooit naar buiten en van mijn vader mocht ik niets meer doen en met alles hield zich bezig mijn vader. Enkel mijn vader heeft ook geen recht om een beslissing te nemen, de familiale raad is bevoegd om een beslissing te nemen, de ouderen van de Teip hebben zeg daarin. En, voor zover u weet, heeft uw vader hiernaar nog geïnformeerd? Ik heb geen enkel contact met iemand gehad. (...) Maar heeft uw vader concrete stappen gezet om meer te weten te komen? Ik heb geen enkele vraag daarover gesteld. Ik mocht dat niet doen. Het enige wat ik kon doen, contact met mijn neef nemen, meer kon ik niet doen. Maar momenteel op dit ogenblik kan ik meer vragen stellen en ik ga dat wel doen.”*

Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker ondanks zijn belofte om zich verder te informeren in voorliggend verzoekschrift blijft steken in het uiten van loutere hypothesen en de bewering dat hij bang is om zich tot de politiediensten te wenden, wat van hem geenszins verwacht wordt.

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoeker slaagt er niet in om details te geven in verband met het verloop van de zaak, hieruit blijkt een gebrek aan interesse en dit maakt het niet aannemelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker.

2.1.3. Met betrekking tot het contact met personen in Dagestan stelt verzoeker dat hij zich via zijn broer vooral informeert naar het lot van zijn vrouw en zoon, wat voor hem het allerbelangrijkste is. Op heden

weet verzoeker dat zijn vrouw zich schuilhoudt bij haar grootmoeder, in het dorp Banabekurt. Zij wenst eveneens naar België te komen.

Verweerder acht het aannemelijk dat verzoeker het het allerbelangrijkste vindt om te informeren naar het lot van zijn vrouw en zoon. Verweerder acht het daarentegen allerm minst aannemelijk dat verzoeker daarnaast niet informeert naar specifieke ontwikkelingen met betrekking tot zijn eigen zaak, die immers eveneens van groot belang zijn om het risico in te schatten dat zijn vrouw en zoon thans nog lopen. Ook in voorliggend verzoekschrift geeft verzoeker geen aannemelijke uitleg voor zijn nalaten om zelf telefonisch contact te zoeken met zijn familie in Dagestan en om zich te informeren over de actuele stand van zaken betreffende zijn persoonlijke vervolgingsvrees. Een dergelijke desinteresse in de actualiteit van zijn vervolgingsvrees doet ernstige afbreuk aan de ernst ervan.

De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.4. Verzoeker stelt niet te weten of zijn collega's op heden al dan niet problemen hebben, maar hij meent dat het niet uitgesloten is. Hij durft daarnaar geen onderzoek doen omdat hij zijn familie niet in gevaar wil brengen. Verzoeker had een andere functie in de firma dan zijn collega's. Verzoeker acht het niet onlogisch dat enkel hij en niet zijn collega's problemen kenden, aangezien hij ook op een andere manier (via zijn neef) aan de rebellen gelinkt kon worden. Ook verzoekers broer werd in het verleden al in verband gebracht met hulp aan de rebellen. Het CGVS heeft dit feit echter gewoon genegeerd.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift slechts een aantal hypothesen uit, waarmee echter geen enkele afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling dat het op zijn minst eigenaardig te noemen is dat verzoeker niet in de minste mate interesse lijkt te hebben in het lot van zijn collega's, hoewel zij ook contact hadden met E. (...) en S. (...) en zij ook meehielpen met het inladen van de auto.

Daar waar verzoeker stelt dat hij een andere functie had dan zijn collega's meent de Raad dat dit niet overtuigt en dit is ook geen verklaring voor het feit dat hij zich niet over hun situatie informeerde.

Verweerder wijst er ook terecht op dat waar verzoeker thans verwijst naar zijn broer en zijn neef, die eveneens banden hadden met de rebellen, verzoekers broer reeds sinds 2001 in België verblijft en ondanks herhaalde asielaanvragen niet erkend werd als vluchteling en dat zijn neef sinds 2003 bij de rebellen zou zijn. Verzoeker heeft zelf op geen enkel moment een verband gelegd tussen de huiszoeking op 5 augustus 2011 en de beweerde banden met de rebellen die een broer en een neef van hem zouden hebben. Waar verzoeker meent dat het CGVS deze feiten heeft genegeerd omdat ze niet voorkomen in het feitenrelaas, merkt verweerder op dat de commissaris-generaal niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen vermits deze zich in het administratief dossier bevinden en verzoeker die ten allen tijde kan raadplegen. Verweerder benadrukt dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing alle voor het relaas van verzoeker relevante feiten uit het administratief dossier overneemt en de feitenweergave in verzoekers verzoekschrift volledig overeenstemt met de feitenweergave van de bestreden beslissing.

De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.5. Met betrekking tot de invallen na 5 augustus 2011, merkt verzoeker op dat hij niet meer details kan geven, aangezien hij zelf niet aanwezig was.

Verweerder herinnert er terecht aan dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te verkrijgen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat verzoeker zelf niet bij de invallen aanwezig is neemt niet weg dat van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich daarover genoegzaam zou informeren. Bovendien stelt verweerder vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat hij zich die avond nog bij zijn broer ging informeren (gehoorverslag p.15), terwijl hij zich thans in voorliggend verzoekschrift dienaangaande beperkt tot de lapidaire opmerking dat hij geen details weet omdat hij niet bij de invallen aanwezig was.

De Raad schaaft zich achter dit motief.

De Raad meent dat het motief betreffende de reisweg een overtollig motief is.

2.1.6. Verzoeker betwist de neutraliteit van de tolk. De tolk heeft immers geen enkel recht om zich te mengen met het verhoor, maar uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk na het verhoor een opmerking

heeft gemaakt waarmee hij zijn boekje te buiten gaat, temeer omdat verzoeker noch zijn advocaat op de opmerking konden antwoorden.

Verweerder stelt vast dat de passage uit het gehoorverslag waar verzoeker naar verwijst betrekking heeft op de mededeling van de tolk dat verzoeker perfect Russisch sprak en dat hij geen enkele fout maakte, ook niet tegen de vervoegingen. Verweerder ziet niet in hoe de tolk met deze uitspraak zijn of haar boekje te buiten zou zijn gegaan, nu ze enkel betrekking heeft op de wijze waarop de vertolking heeft plaatsgevonden en geen enkele betrekking heeft op de inhoudelijke aspecten van het gehoor. Verzoeker zet ook niet uiteen welke invloed deze opmerking zou hebben gehad op de motivering van de bestreden beslissing noch welk antwoord verzoeker of zijn advocaat op de opmerking zouden willen formuleren.

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker heeft de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegd. Het eerste middel is niet gegrond.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2.1 Voor wat betreft de ingeroepen schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft heeft deze richtlijn geen directe werking in de Belgische rechtsorde, aangezien ze werd omgezet in Belgisch recht, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoeker beroept zich op geen dergelijke schending. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

2.2.3 Verzoeker meent dat het rapport van 31 januari 2011 niet als een recent rapport kan worden beschouwd en wijst op een aantal recente vaststellingen in Dagestan met betrekking tot de onstabiele onveiligheidssituatie, waarbij zelfs wordt gezegd dat Dagestan op de rand van een burgeroorlog zou staan.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift een aantal uittreksels uit twee persartikels die in bijlage neergelegd worden. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Deze artikelen spreken de uitvoerige nota van CEDOCA met betrekking tot de veiligheidssituatie in Dagestan en de beoordeling hiervan in de bestreden beslissing niet tegen. De artikelen bevestigen vaststellingen uit deze nota namelijk dat leden van de officiële islam het voorwerp waren van aanslagen (zie nota p. 10 en 13) en dat de veiligheidsdiensten soms op arbitraire wijze handelen, er radicale geloofsovertuigingen en een massale werkloosheid in Dagestan is en dit leidt tot een toename van het aantal rebellen. Uit de neergelegde artikelen blijkt aldus niet dat de nota achterhaald zou zijn.

Verweerder antwoordt terecht dat verzoeker weliswaar verwijst naar recentere informatie dan diegene die aan het administratief dossier werd toegevoegd, maar dat deze informatie geenszins van aard is om de conclusie van het Commissariaat-generaal inzake de toestand in Dagestan te weerleggen. Uit de

informatie waar verzoeker naar verwijst blijkt dat er sprake is van willekeurige acties door beveiligingsinstanties, radicale religieuze opvattingen, grote werkloosheid en een gespannen situatie gekenmerkt door bedreigingen door ondergrondse subversieve en terroristische groeperingen en dat een vooraanstaande religieuze leider werd vermoord. Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de beoordeling door het CGVS dat de huidige situatie in Dagestan gekenmerkt wordt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter ook worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale situatie in Dagestan dan ook niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS